

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Београд
Ул. Устаничка бр. 29
К-По₂-42/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

**СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД
05.04.2012. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић;**
- **Пуномоћник оштећених адвокат Марина Кљајић;**
- **Окривљени: Богдановић Сима, Богдановић Дамир, Стојановић Зоран, Гавришић Томислав, Шевић Ђорђе, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана;**
- **Браниоци адвокати: Малешевић Сава, Милосављевић Александар, Бирман Милан који се јавља и за адвоката Живановић Гордану,**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче смо констатовали то.

АДВ. МИЛАН БИРМАН: Судија, ако дозвољавате само, ја бих уз Ваше допуштење у 11:00 сати напустио главни претрес, мењаће ме колега Александар Милосављевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Гордану Живановић.

АДВ. МИЛАН БИРМАН: И Гордану, постоји могућност да ће Гордана доћи до 11:00 сати. Ето само да Вас тад не прекидам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

- **Симић Симиша, Кузовић Јасминка, Бобић Светлана и Нинић Горан.**

Приступили су и сведоци: Томић Михајло и Радић Милан, а требало би да дођу сведоци Јовановић Раде, Симић Миливоје и Ристановић Сава. Они су обећали да ће доћи, али да ће мало каснити. Негде око 10:00 до 10:30 часова ће стићи, с обзиром да им тада долази аутобус.

Што се тиче сведока Томић Петка исти је изјавио да неће моћи да дође данас на главни претрес, с обзиром да се налази у Новом Саду где ради и да не може да напусти посао.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Наставља се главни претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих питао само, Стојановићу да ли сте сагласни да колега Бирман мења Вашу? Добро.

Окривљени Стојановић Зоран сагласан је да његовог браниоца замењује адвокат Милан Бирман.

Испитаће се
сведок РАДИЋ МИЛАН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан Радићу.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били овде на главном претресу дана 18.11.2010. године, да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Да, два пута сам долазио, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Давали сте личне податке. Да ли има неких измена у Вашим личним подацима?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са личним подацима као на записнику са главног претреса од 18.11.2010. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са окривљенима?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Нисам чуо добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У сродству или у завади са окривљенима?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дужни да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: То знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте дужни једино да одговорате на она питања чијим би одговорима Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу. Дужан сам још да Вас упозорим на раније дату заклетву, Ви сте полагали заклетву овде на главном претресу.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате тога? Добро. Ето само то. Ви сте давали свој исказ тога дана, давали сте наравно и пре тога и да ли остајет при исказу који сте дали 18.11.2010. године на главном претресу.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ништа немам ни додати ни одузети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа да додате?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто хтели, да ли сте се нечега сетили у међувремену што сте заборавили да кажете, па би сад нешто рекли?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па нијесам. Једино куће кад сам дошо у Малешић, па сам видио куће гдје су становали Симо и њихови, па сам ту рекао мени се чини двије, три куће, и тако је и било, има једна кућа што сте ми показивали нисам могао да је познам знаш како је мене, а у тој кући је Мијић Раде кућа ђе су становали и ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Становали су у једној кући, јер ја нисам, можда јесам је уписао ту код Вас, а можда и нисам, Мијић Радо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, мислим да сте рекли. Рекли сте две, три куће, па сте рекли Мијић Раде, Спасојевић Ивка.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јесте и била је Спасојевић Ивка, Спасојевић Воја што је била кућа, сада од ове она је срушена, и тај Мијић Радо што има, ако је нисам уписао, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте. Добро. То је све?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: То је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неких питања за сведока? Окривљени? Немате питања. Браниоци? Немате питања. Заменик тужиоца изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте били командир чете у Малешићу?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко су били припадници Ваше чете, одакле су потицали?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: То је само било из села. Свако значи, само мјештани села Малешића, било је из Тршића, из суседних села, из Зворника и то, ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је био неко са стране ко није из села?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Није, није. Значи само ко је био, из села сам већином имао, можда сам имао једно три, четири из Тршића са Отошћа, из Зворника сам имао двојицу, нисам више ништа имао, то су у чети уписани, ту су и били до краја рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко долазио из те Симине јединице у Вашу чету?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, они код мене у линији нису били. Значи, уопште нису у ровове улазили никако, то сам изјавио прије, никад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви познајете људе из тих села који су били у Вашој чети?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Који су били моји људи?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Како да не познам, живим са њима и то, то су људи, можда неки је погинуо, неки је умро, шта ја знам, а како не познам, био сам три и по године са њима стално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познајете Јовић Драгана?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јовић Драгана, ја мислим да није у чети тај, не могу да се сетим, Јовић Драган.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је једно лице које није из Вашег села, а тврди да је био заједно са Вама?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па знаш како, ја после 20 година то је мало теже, ја сам имао 160, 170 људи у чети, мало се то тешко сад сетити Јовића, да сам имао Јовића у чети не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли дозвољавате могућност да се то ипак десило да је?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: А шта је радио тај?
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па да је био заједно са Вама, а није из тих села?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јовић Драган?
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не могу да се сетим.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Био је једно краће време, па је отишао из јединице?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не могу, не могу да се сетим, не знам, значи не знам.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли хтели? Изволите.
АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Колика је раздаљина између Петковаца и Малешића? Је ли то далеко или близу, колико је, Петковци односно како се већ правилно каже?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Четири километра.
АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Четири километра?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Четири километра.
АДВ. ГОРАН НИНИЋ: А да ли је тамо у тим Петковцима постојала нека команда, нешто?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јес, јес, била команда, била команда батаљона.
АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Команда батаљона?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Да.
АДВ. ГОРАН НИНИЋ: А ко је био у тој команди батаљона? Је ли то има неке везе са војском која је била стационирана у Малешићу?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Са мојом војском?
АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Са територијалном војском или било којом војском која је?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па у Петковцима је био мени командант батаљона у Петковцима, значи у мојој чети је био командант батаљона у Петковцима неко вријеме, е после су се преселили у Малешић.
АДВ. ГОРАН НИНИЋ: А да ли је војска из Малешића била тамо у команди или је то била нека посебно војска која је само опслуживала команду?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, не у команди у Петковцима није војска из Малешића била, није, није.
АДВ. ГОРАН НИНИЋ: А реците ми да ли знате да ли је тамо била нека амбуланта у Петковцима?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јесте.
АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Јесте?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јес, јес.
АДВ. ГОРАН НИНИЋ: А реците ми ко је држао ту амбуланту, ко је тамо опслуживао пацијенте?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па то је ја мислим у Зворнику, зворничка.
АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Зворничка болница је давала кадрове?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја, то је то, да и данас дан ја мислим да има то.
АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Да ли је ико од ових добровољаца или од територијалаца или неко, да ли је било ко радио у тој амбуланти сем тих, да ли знате, да ли имате нека сазнања, сем тих кадрова медицинских које је слала зворничка болница?
СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Е не знам.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Јесте ли икад чули, видели?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Нисам, ни пут нисам отишо у Петковце доле у амбуланту и то, значи нисам у току рата никако ишо доле у Петковце, а команда батаљона је била у Петковцима, и ако нешто они мени нареде то је телефоном више сам ја то, нисам никако ишо доле. Е после је команда батаљона је прешла код нас у Малешић.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Јесте ли слали некад људе рецимо за неку медицинску помоћ или неког ко је повређен у Петковце?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Не.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја. Ја сам имао код мене у чети болничаре.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: А је ли била и у Малешићу нека амбуланта, нека медицинска?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Није.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Није?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Није, није.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега Малешевићу.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Да ли је било борбених садејстава између Ваше јединице и Симине јединице, да ли сте некад заједно учествовали у акцији?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Да, заједнички?

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Да, да, заједнички.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Нисте?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Није, није. Мислите против Бошњака, је ли?

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Да, да против Бошњака.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, не, ни један пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Против којих других би се?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која друга акција би била ако није против Бошњака?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па да, мислио сам између нас.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Не, не, у садејство, значи две различите јединице учествују у истој борби?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ми нисмо. Знаш како, ми нисмо у борбу ишли, ми смо ровове држали. Значи, моја је чета држала само ровове.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: А да ли је било икакве сарадње између вас и те интервентне јединице којом је командовала јединицом?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па знате, то кад сам ја постављен за командира чете, нисам ја сарађивао са Симом и другим људима, с обзиром они су били овамо позади.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: А да ли сте били на заједничким реферисањима у коадни бригаде у Зворнику?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: А јесте ли Ви ишли на та реферисања?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јесам, али нисам никад био, не сећам се.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: А не сећате се?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: А ишо сам у Зворник код њихових командира чета.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Ко је био тад командант бригаде у Зворнику?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Био је Пандуровић.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: А пре Пандуровића '92?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја мислим, сад ћу да Вам кажем, звао се Марко Павловић, па сад никако њему.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Добро. А да ли је око Петровдана '92 било борбених дејстава од стране Ваше јединице?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ђе?

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Било борбених дејстава, да ли сте Ви изводили нека борбена дејства за Петровдан негде '92?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, нисмо, нисмо нигдје.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Значи није било тад?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Није, ништа нигдје није било, то је само, значи ја сад, пази, код нас је било закон само да држимо ровове. Ја сам имао 16 ровова и увек је по, кад има људи по шест људи у рововима, па се мењају три, три, ако нема људи онда по четири.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Јесте ли Ви имали тачно одређену зону борбеног дејства?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јесмо, јесмо.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Је ли свака јединица имала одређену зону борбених дејства?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Свака чета мора да има, да зна шта.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Који простор брани?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Који простор брани и то.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Да ли је Ваша чета могла да иде на простор друге чете или?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не може.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Није могло? Да ли је могла Симиња јединица да иде на простор других?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Е то ја не знам, пазите Симо је био.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Да ли Ви знате, у начелу сад говоримо, да ли је било која јединица могла да вршља по Вашем простору, а нека друга да иде на други простор?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па нису долазили уопште код мене, сем што је био Сима. Био је, била је прије, нешто је можда пре '91. крајем, '92, долазили су радикали који су били. Они су били пар дана и повукли се из Лознице. Лозница то је ова, они се повукли, они су били пар дана и отишли. То није ни почело било борбена дејства. Код нас је прво борбено дејство кренуло 07. јуна, па су Муслимани напали на нас и они су нам убили тада седморо.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Да ли су добровољци били у саставу регуларних јединица?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Који добровољци?

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Који су долазили било одакле, из Србије, из Републике Српске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли зна? Да ли знате то?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Није.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Јесу ли оне биле у саставу регуларних јединица?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не знам.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Рецимо формира се добровољачка јединица, је ли она била под командом званичне јединице Војске Републике Српске?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Али пазите, код мене уопште није долазила војска са стране.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Значи, само је била ТО која је била потчињена Зворничкој бригади?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Да, Зворничкој бригади, јесте.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам. Ви сте рекли Пандуровић Винко, а шта је био онај Видоје Благојевић?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видоје Благојевић, да ли постоји тај?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате за њега?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Нисам чуо за њега, не знам. Знам само Обреновић, да је био Обреновић, Драган Обреновић и Винко Пандуровић, е сад било је још двојица не познам, који су они мењали горе у команду бригаде у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то, добро. Ако нема више питања. Ђурђевићу изволите.

ОПТ. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Хтео сам да Вас питам да ли је у Вашој чети био и један добровољац из Србије, да ли се сећате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па одговорио је на то.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Није, није.

ОПТ. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Није?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ни један гарантујем.

ОПТ. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Сигурно?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Сигурно гарантујем.

ОПТ. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: То гарантујем сигурно, ето.

ОПТ. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више питања ја Вам се захваљујем.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја и данас дан знам имена мојих људи моје чете, па ћу одмах да кажем која су то, само је из села било и случајно из ту из села је било двојица, тројица ако ми фале људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па имам, платио сам кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Узео је мали, што је довезо ме, 50 евра и да дам 15 евра једноме дечку што има кола, не зна по Београду да вози, па сам платио 15 евра другога дечка, па смо дошли сва тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви дошли сами или сте са Томићем дошли?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Није, није Томић са мном дошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Томић с Вама?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико су трошкови шта сте рекли?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па то је 7.000,00-8.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 7.000,00-8.000,00 динара?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја, како хоћете Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче смо дали тако, даћемо и Вама.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неки рачун за то или сте дали?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тако?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Само тако, ја ништа немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок трошкове тражи у износу од 8.000,00 динара на име трошкова превоза,

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Само превоз, ја, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

то јест за бензин и за трошкове возача.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја, ја ћу плаћат ручак и то, да ја гориво платим дечку и овоме дневницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДОБРАВА СЕ исплата износа од 8.000,00 динара сведоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Радићу, ја Вам се захваљујем.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: А ја бих Вас замолио за следећи пут, ако буде било да долазим опет, да видите са Божом или с неким другим који је ближе мени да долазимо двојица. Један по један долазимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се надам да неће требати.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Е, ако Бог да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето то.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Је ли готово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се нас тиче готово је.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Пуно хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Важи, хвала, пријатно. Довиђења. Нека уђе Томић Михајло. Ако не дођу други сведоци кад завршимо са Томићем направићемо паузу, па ћемо да наставимо.

Испитаће се
сведок ТОМИЋ МИХАЈЛО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били у суду, давали сте свој исказ овде на главном претресу 13.12.2010. године, давали сте личне податке, да ли се сећате тога?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Јесам, како не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неких измена у Вашим личним подацима?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са личним подацима као на записнику са главног претреса од 13.12.2010. године, несродан, није у завади са окривљенима.

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или завади са окривљенима?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сведок, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело. Сва она упозорења што су била прошли пут важе и данас, знате шта смо Вас упозоравали. Нисте дужни да одговарате на она питања чијим би одговорима Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу. И заклетву сте полагали прошли пут, ја Вас упозоравам на раније дату заклетву.

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нећемо је полагати данас. Томићу, Ви сте давали свој исказ као што смо рекли, више пута, али последњи пут овде на главном претресу 13.12. Да ли остајете код тог исказа?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Остајем код овог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто да кажете што нисте рекли, а хтели би да кажете?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сте рекли што сте хтели?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Све што сам имао ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо ли Вас питали све што смо требали да Вас питамо?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Питали сте ме све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И више него што треба?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Да, добро сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Томићу, значи остајете при свему?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Остајем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок изјављује да остаје при свему при исказу који је дао на главном претресу дана 13.12.2010. године и да нема шта да дода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека питања ако буду даћете одговор. Да ли има неких питања за сведока? Нема. Нема питања. Томићу, нема питања за Вас изгледа.

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Добро, нема, нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето видите. Да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Платио сам ауто 75 евра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи 8.000,00 динара?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Ја, а треба нешто и појест, једва сам и дошао, шлогиран сам прије 8 месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па колики су Вам трошкови исхране?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Па успут да седнемо, хиљада, двије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Једна хиљада, двије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1.000,00, 2.000,00 динара.

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1.000,00, 2.000,00 сте рекли?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Па ја и за појест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи 10.000,00 динара тражите?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: 10.000,00 ако може, ако не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове тражи у износу од 10.000,00 динара и то 8.000,00 динара на име трошкова превоза и 2.000,00 динара на име трошкова исхране.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДОБРАВА СЕ исплата износа од 10,000,00 динара сведоку Томић Михајлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једно, да Вас питам нешто, Ви сте из Малешиха је ли тако?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Јес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била амбуланта у Малешиху за време рата, говоримо о периоду јули '92. године?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није била?

СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Није била амбуланта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је била?
СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: У Козлуку.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлуку је била?
СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: У Козлуку је била амбулана.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је била у Петковцима?
СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Јесте и у Петковцима је била амбуланта, али то је далеко до мене, ја ту нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето, сад ми је пало на памет накнадно нешто. Ако нема више питања ја Вам се захваљујем, можете да идете, слободни сте. Пријатно.
СВЕДОК МИХАЈЛО ТОМИЋ: Хвала велико.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имајући у виду да још увек нису дошли сведоци Јовановић, Симић и Ристановић, а обећали су до 10:30 часова да ће приступити у суд,

Суд одређује паузу у трајању од 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставићемо у 10:30 часова.

Настављено после паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало смо већу паузу направили, с обзиром да су тек сад дошли сведоци.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су у судници сви учесници осим што је колега Бирман у међувремену напустио заседање, а као што смо рекли мењаће њега и колегеницу Живановић адвокат Милосављевић Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неких проблема Гаврићу, Стојановићу? Сагласни сте? Добро.

Испитаће се
сведок ЈОВАНОВИЋ РАДЕ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.
СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовановић Раде, је ли тако?
СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Јовановићу, Ви сте били овде на главном претресу 18. новембра 2010. године, да ли се сећате тога?
СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да, знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Давали сте свој исказ, давали сте прво личне податке, има ли неких измена у Вашим личним подацима?
СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Молим?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У личним подацима Вашим има ли неких измена?
СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са личним подацима као на записнику од 18.11.2010. године, несродан, није у завади, прописно упозорен, опоменут, након што је поучен на раније дату заклетву изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сведок у овом поступку, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело, нисте дужни једино да одговарате на она питања чијим би одговорима Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти и кривичном гоњењу. Ви сте на главном претресу полагали заклетву, да ли се сећате тога?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поучавам Вас на ту заклетву да сте и даље дужни да поступате у складу са истом. Углавном, да ли остајете при исказу који сте дали?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да, све исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све исто? Да ли има нешто да кажете што би рекли а нисмо Вас питали?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сте рекли што сте имали? Добро. Ви сте из Скочића, је ли тако?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били у то време у Скочићу?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао бих Вас само за џамију једну ствар и после бих дао питања. Каква је била џамија у Скочићу пре рушења?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ако мислите коју сам видио да је срушена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То је у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлуку?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је била џамија у Скочићу?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли она срушена?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас за њу, не питам Вас за Козлук. Каква је била џамија у Скочићу? Како је изгледала?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ко и остале џамије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била, да ли је то неки војни објекат?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Није, није била специфична.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није била војни објекат?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли после иселења Муслимана из Скочића је ли била празна, је ли било некога?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога није било?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево даћу реч, бранилац адвокат Горан Нинић.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Ја бих Вас молио само, Ви сте у претходној изјави објаснили или напоменули да је уз ту јединицу која је била приликом рушења цамије, била нека женска особа?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Да ли можете да нам је опишете отприлике да ли можете да се сетите, црна, плава, висока, ниска, мршава, пунија?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Тешко је то рећ после 20 година, имала је маскирну униформу и био сам можда стотинак метара далеко. Али то не за Скочић, већ за Козлук цамија кад је срушена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није причао за Скочић него за Козлук.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Ја сад питам да ли је, значи у јединици која је била, нисам лоцирао место, него значи у тој групи војника за које је он сазнао или су га упозорили колико ја видим да ће минирати, и он каже била је једна женска особа и он је ту навео неке њене карактеристике, али сад бих ја молио да сад још оскудније да евентуално ако може да се присети како та женска особа изгледа, млађа, старија?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Млађа је била, старија није сигурно. Дјевојка је била у маскирној униформи.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Црна, плава?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: С леђа сам је видио, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е овако, ја ћу само да прецизније значи шта сте рекли за њу: „била је у униформи маскирној, ситније грађе, нижа је”.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: „Боја косе, не бих знао рећи”.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е толико.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Ја ћу да Вам предочим, ово Вам је из Тужилаштва, из Кантоналног тужилаштва где описујете, значи негде најсвежије од догађаја, прва изјава практично коју сте дали и кажете: „ја сам видео једну женску особу црне кратке косе, ниског раста, коју ја од раније нисам знао”.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, кратко ошишана је била.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Је ли црна била?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, јесте, али нисам сигуран да ли је црна. Нисам сигуран да сам баш то рекао у Тузли.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Ево ја цитирам судија, ако можете.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесте кратку је косу имала, али не бих знао да ли је црна, смеђа, није битно, не знам стварно.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Колега Малешевићу изволите.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Да ли знате када је срушена цамија у Скочићу?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Не „мислим”, да ли знате или не знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да одговори.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Мислим да је 12. јули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Малешевићу, он Вам одговара како одговара, немојте.

РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Петровдан, 12. јули. Требало би да буде тај датум.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Добро, а да ли знате ко је то урадио?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ја сам у Козлуку видио дјевојку и два мушкарца, а ко су ја не знам.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Овде се ради о Скочићу, а не о Козлуку.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ја у Скочићу нисам био када су срушили џамију.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Значи да не знате? Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неких питања нема, неко од окривљених? Стојановићу хоћете Ви? Изволите

ОКР. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Је ли била џамија у Скочићу срушена пре него у Козлуку када су иселјени Муслимани?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не, прво је у Козлуку срушена.

ОКР. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: А када је срушена у Скочићу?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ја, 12. је Петровдан било када је у Козлуку срушена, да ли је исти дан и у Скочићу, а ја мислим да је исти дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Алић Зоран, изволите Алићу.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Господине јесте Ви били рањени у том периоду?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Рањени сте били?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: У Лозници сте лежали у болници?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Нисам лежао, вратио сам се одмах исти дан из Лознице када сам био рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте били рањени, извините што Вас прекидам?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: 29. јун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте причали.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Зато што сте у исказу дали да сте тешко рањени у главу. Сада није ми јасно то тешко рањен у главу и тај дан исти пуштен.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То ко је написао није тачно, ја сам био рањен у главу три гелера имао и извађена су и ја сам се одатле одмах кући, нисам хтио да лежим, потписао сам да не лежим.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: И са 100 метара сте значи видели то, а наводите да је био вашар, да је била гужва нека?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Петровдан је вашар у Козлуку.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Знам то, то знам. А радили сте у „Витинки“?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: У реду, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Неко од окривљених још? Нема. Тужиоче? Немате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пуномоћник нема питања. Добро, ништа. Јовановићу, ја Вам се захваљујем

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Слободан сам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: што сте долазили и само да видим. Неке трошкове? А Ви одлазите, чекајте да Вас питам за трошкове?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То ми не морате ни платити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морамо да платимо?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Изгубио сам 100 марака чим нисам отишао на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то имате права да то рефундирамо само да знате.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Само нису ми дали потврду. 25 марака дневница, 15% стимулација, 75 на 500 марака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, без потврде не можемо ништа, ја Вас питам сада значи оно што можемо да вам помогнемо, а то су сад ти путни трошкови. Како сте дошли Ви?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Аутобусом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики су Вам трошкови?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: 16 и по марака до Београда плус 1.000,00 динара, а то је платио овај други сведок. Он је платио за нас за такси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Ви сад тражите укупно?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не треба ми ништа шта Ви дате дате, ако не дате ништа, шта ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 16 и по је повратна, је ли тако?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У једном правцу?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: У једном правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи 32 марке?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не 33 марке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 33 марке.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: И треба ми потврда за фирму да ми не би дали отказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нешто за исхрану, трошкове неке?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не треба ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћу Вам, пошто сте скромни, 3.000,00 динара ћете добити и потврду за фирму. Онда ћете сачекати, добићете потврду, сачекајте у служби, па ће бити откуцано, а потписаћу после.

Сведок трошкове тражи у износу од 3.000,00 динара на име путних трошкова исхране.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДОБРАВА СЕ исплата трошкова наведеном сведоку у износу од 3.000,00 динара.

**КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у међувремену приступила бранилац
трећеокривљеног, адвокат Гордана Живановић.**

**Испитаће се
сведок Симић Миливоје**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан Симићу.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били на главном претресу дана 18.11.2010. године,
да ли се сећате тога?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Давали сте свој исказ, а прво сте давали личне податке?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад да ли остајте при тим личним подацима, да ли има
неких измена?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

**Са личним подацима као на записнику са главног претреса од
18.11.2010. године, несродан, није у завади са окривљенима.**

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са окривљенима?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дужни као сведок да говорите истину, давање
лажног исказа представља кривично дело, нисте дужни да одговарате на она
питања чијим би одговором Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној
материјалној штети и тешкој срамоти или кривичном гоњењу. Упозоравам Вас на
дату заклетву коју сте дали на главном претресу, да не полажемо данас.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли остајете при том исказу који сте дали на главном
претресу?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Потпуно, нема шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дана 18.11.2010. године. Да ли имате нешто да додате или
да?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да кажете што нисте рекли, што Вас нисмо питали, па сте
се сетили у међувремену?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, све сте рекли што сте хтели?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Што сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте знали.

**Изјављује да остаје у свему при исказу који је дао на главном претресу и
у вези тога нема шта да дода.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И спремни сте да одговарате на нека питања ако буду у сваком случају? Добро. Да ли има неких питања за сведока? Симићу, колегинице Живановић изволите.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Шта је сведоку Симићу, односно шта је Вама познато везано за рушење џамије?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Које џамије?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У Скочићу. Је ли Вам познато нешто лично?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не. Не.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Је ли знате када је срушена?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па мислим да је био Петровдан, чини ми се, Петровдан, јули мјесец чини ми се да је био.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јули месец чини Вам се? Ко је срушио, је ли знате?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не знам.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Је ли знате на који начин је срушена?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте били негде присутни?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У време када је тај Петровдан био јесте били у Скочићу?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, био сам на дужности, био дежурни у полицији.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи, ову причу да је на Петровдан срушена чули од некога или?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па чуло се, чуло се, кажем чуло се.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Шта се чуло?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па да је порушена џамија.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Прича?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Никакве детаље не знате?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ништа Вам лично нико није, ништа Ви лично не знате нити вам је било ко ишта испричао?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Нема нико од окривљених, осталих бранилаца, тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћник исто нема. Да Вас питам за ту џамију у Скочићу, је ли она имала, је ли била неки војни објекат?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, вјерски објекат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Верски објекат је била? Не, у то време у том тренутку када је срушена?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте Ви из Скочића, је ли тако?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била напуштена у том јулу месецу?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Село је било напуштено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је било напуштено.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Село је било напуштено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када су Муслимани напустили Скочић, када су се иселили да кажем?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: 18. јуни 1992. године, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако отприлике?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Чини ми се, не знам, дан, два, али мислим да је то тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то било принудно исељење или су добровољно напустили, да ли се сећате тога?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па то је било по договору оно, општем договору да безбедно изађу Козлук, Скочић и нико више, само тај и Шепак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Шепак?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, да, та три насеља безбедно изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко се договорио, да ли се сећате тога?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не могу да вам, мислим широк је то појам ко, али је било договорно исељавање мислим, да ли без 'ајде да кажем без „гужве”.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Без „гужве”.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без „гужве”?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то аутобусима ишли, како је то било, камионима, колима, како су напустили?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Сабирни центар је био у Козлуку. Они су дошли у Козлук и одатле су ишли аутобусима, нисмо их пратили, али мислим до Шепка, до Лознице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они су за Србију ишли?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после шта је било?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не знам даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате више даље?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Они су у Суботицу отишли, то је по причању и ту је био крај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи по договору, тако сте рекли? Је ли то добровољно или је принудно, то сам Вас питао?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па то је тешко да Вам кажем, тешко је то разлучити је ли добровољно или принудно, углавном није било никаквих ексцеса, није било ништа посебно, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је то све, ја бих се захвалио за долазак данас у суд. Да ли имате неке трошкове?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може. Изволите.
СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Захваљујем. Да кажем?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите?
СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Трошкове превоза и шта још иде, па превоз је 17 и по евра у оба правца, даље ако има шта.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 17 и по је повратна или? А евра.
СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Оба, евра, евра, да, да, оба правца.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оба правца и нека исхрана?
СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па топли оброк.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Топли оброк?
СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па треба да једем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли доста 3.000,00 динара?
СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па добро, 'ајде да не крњимо буџет, може.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок трошкове тражи у износу од 3.000,00 на име путних трошкова на аутобуској релацији Козлук–Београд,

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Козлук–Београд.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

као и на име трошкова исхране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мало пре овај сведок рече да је неко платио такси?
СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, платио овај један другар.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је сад то?
СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Хиљаду динара мање два, 998 динара такси је био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то платио?
СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па платио овај наш, доћи ће овде трећи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трећи сведок?
СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, да. Он је имао динара једини.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ћемо њему да дамо те трошкове?
СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па добро.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је он платио, а ви се договорите после.

ОДОБРАВА СЕ исплата износа од 3.000,00 динара сведоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.
СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Живели.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да идете, слободни сте. Довиђења. И још имамо Ристановић Саву. Ристановић, јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.
СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Испитаће се
сведок РИСТАНОВИЋ САВА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Ристановићу били 18. новембра 2010. године овде у суду, давали сте свој исказ, да ли се сећате тога, овде на главном претресу, давали сте и пре тога, али на главном претресу сте били овде пред нама?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Давали сте личне податке, има ли неких измена у личним подацима?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са личним подацима као на записнику са главног претреса, без измена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са окривљенима?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело, нисте дужни једино да одговарате на она питања чијим би одговорима Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу. И заклетву сте полагали тада?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остаје, то остаје сада.

Прописно упозорен, опоменут након што је поучен на раније дату заклетву, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ристановићу, да Вас питам само да ли остајете при ономе што сте изјавили на главном претресу?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто да додате?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да кажете?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Ништа, шта ту да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нисте рекли, а хтели сте да кажете или сте се сетили накнадно?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Нисам, нисам, ја прво нисам био ту и о том догађају стварно не знам ништа него што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи остајете при свему ономе што је.

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Изјављује да остаје у свему при исказу који је дао на главном претресу и нема шта да дода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неких питања за сведока? Нико се не јавља. Очигледно питања за Вас нема. Ако нема питања, ја бих Вас питао нешто што смо питали мало пре сведока, у вези са оном цамијом у Скочићу.

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то објекат? Ви сте из Скочића, какав је то био објекат, какав је био пре рушења?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Изнад моје куће одмах горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли велики објекат?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Па можда негде био негде можда 8 са 9, тако нешто и имао је ону мунару, е сад колико је била висока то већ не бих могао прецизно рећи, онако као једна повећа кућа, мислим објекат. И то био је баш пред рат озидан, пред сам рат на можда двије, три године је завршено било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нов објекат потпуно?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Нов, нов објекат је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то био неки у том тренутку имао неку војну сврху?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Па право да Вам кажем то се десило пре мислим кад су већ ови Муслимани исељени тада, то је, не знам сада да ли су је они користили за то ја нисам био у могућности ту да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том тренутку нису ни били ту присутни у Скочићу?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Па они што се тиче села, било је исељено, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што се тиче овог исељавања, када су исељени, ако се сећате, Муслимани?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Па сећам се зато што је био 12. мај, Петровдан је био, 12. јули Петровдан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то причате, него питам за исељавање Муслимана из Скочића?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Па 12. јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 12. јула је било?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Да. То је било зато што знам био је Петровдан српски овај вашар је био, тада су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што ми имамо нешто.

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Уствари не, не, сад се збуним, не, не, 12. јула је срушена зато што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 12. јула је срушена?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Јесте, срушена 12. јула, изините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушајте питање, морате да слушате питање да би могли.

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Сад, ја сам разумио, јесте, да сте питали за ово, а то они су исељени пре не знам тачно датум, они су исељени пре можда на, не бих могао Вам тачно рећи колико времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били ту присутни када?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Нисам зато што сам ја био, радио у фирми радна обавеза и ја нисам био ту уопште, јер сам радио у мојој фирми матичној као возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то било по неком договору исељавање или су они, како је то било принудно исељени?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Не знам, не знам, мислим не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Не знам тачно о томе ништа, овај знам ко је са ким договарао, како ја мислим стварно нисам имао увида ни у шта у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате можда зашто Роми нису напустили Скочић?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Ни то не знам, не бих могао ништа рећи о томе стварно, они су баш ми ту комшије прве биле моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зато Вас и питам?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Не бих, не знам мислим, право да Вам кажем ја сам сваки дан радио, идеш на посао и нисам имао, нисам био ангажован да ја имам неки додир са тим формацијама да могу да нешто знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема питања за Вас ја Вам се захваљујем. Ви сте платили такси, је ли тако?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Да, заједно смо дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1.000,00 динара.

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Да, заједно смо дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И трошкови превоза су?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: 16 марака, 16 и по марака је у једном правцу било, отуда карта аутобуска, 32 марке тамо и овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нешто да поједете?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Па добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даћемо Вам ово што сте платили 1.000,00 динара такси, добићете 4.000,00 динара, они су добили 3.000,00, али пошто сте платили такси добићете 4.000,00 динара, је ли у реду?

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Што се тиче мене у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове тражи у износу од 4.000,00 динара на име повратне карте за аутобус, трошкове исхране и 1.000,00 динара на име таксија који је платио за сва три претходна сведока.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДОБРАВА СЕ исплата наведених трошкова сведоку, а све у укупном износу од 4.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам се захваљујем можете да идете, слободни сте.

СВЕДОК САВО РИСТАНОВИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било све за данас. Изволите.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Ја ћу поново да Вас замолим за саслушање Алић Зорана, с обзиром да може, мени барем може битно да одреди ток будућег утврђивања чињеница. А посебно бих Вас молио да узмете у виду чињеницу да ја овде доказујем негативне чињенице, значи да неко није био тамо где је био и да ми је отежано доказивање, да сам први пут Зију Рибиха као сведока видео практично овде на, тако да и нисам имао раније прилике ни да га питам, ни да саслушам то што је он изјавио у смислу унакрсног испитивања да нам се изјасни о неким чињеницама. Он је овде неке ствари које су за мене јако битне и које јако ми наговештавају одређене јасно и гласно исказао и ја бих хтео то да проверим кроз исказ људи који имају сазнања о томе. Ето рецимо тај, то око тога ко је уопште имао прилику да вози тај џип пошто се човек изјаснио, да видимо ко је уопште носио тај бели опасач, јер он није уобичајен у томе како изгледају ти, да би евентуално могли да сазнамо неке чињенице да би и касније са сведоцима могли на те околности да се изјашњавамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је са јучерашњег главног претреса предлог, нисмо још донели одлуку. Биће одлучено. Не морате да понављате предлоге.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Мислио сам пре него што кренемо са другим сведоцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема, то ћемо да видимо да ли ћемо, а и кад ћемо, то је једна ствар. Друга ствар, изволите колега Малешевићу.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Да ли можемо да ставимо предлоге за укидање притвора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што би рекли „а што не би могли“?

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Онда да ставимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. САВА МАЛЕШЕВИЋ: Ја сматрам да не стоје више разлози да окривљени Сима Богдановић буде у притвору, Из разлога што сматрам да је оптужница у потпуности неоснована. Да би се доказало нечије убиство и онда мора постојати или наређење ко је извршилац, када је извршио, где је извршио, шта је после тога било, да би било доказано силовање оно које је изјавила сведокиња „Алфа“ коју нико није видео, везивање са опасачем што се граничи са мађионичарском вештином да се веже неколико жена и да се после тога веже за плот и све остале радње које су наведене у оптужници, да сада не дужим даље, немају упориште у досадашњем изведеним доказима. Зато сматрам да је неосновано да окривљени Сима Богдановић и даље борави. Исто тако предлажем суду да га пусти из притвора, да ће се он одазивати по налогу суда или неке друге мере да му се забрани напуштање места пребивалишта, а исто тако за бекство једног инвалида не постоји никаква могућност. Он је инвалид, нема материјалне могућности, нема пасош, чак штавише никада није ни напуштао земљу, зато сматрам да не постоје више разлози да се он држи и даље у притвору. То сам укратко рекао мада има тога још много, али најбитније сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Бранилац првоокривљеног предлаже да се према његовом брањенику укине притвор, сматра да више не стоје разлози за притвор и предлаже да се

мера притвора замени блажом мером, као на пример забрана напуштања боравишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колегинице Кузовић, изволите.

АДВ. ЈАСМИНКА КУЗОВИЋ: Ја такође стављам предлог да се окривљеном Зорану Алићу укине притвор, јер из свих до сада изведених доказа не произилази да је окривљени Алић учинио дело које му се оптужницом ставља на терет. Посебно бих истакла чињеницу да су остали окривљени приликом изношења својих одбрана на главном претресу одржаном 14. и 15. марта, да нико од њих није изјавио да је окривљени Алић извршио било коју од радњи која му се оптужницом ставља на терет. Па бих подсетила да је окривљени Зоран Стојановић на питање „каква је била улога и шта је радио окривљени Алић у јединици” изјавио да је он се вртео око камиона, и да није смео ни на стражу да иде. Окривљени Гаврић Томислав је на исто питање приликом изношења своје одбране рекао да је окривљени Алић био клинац, односно потрчко у јединици, а окривљена Драгана Ђекић на исто питање се изјаснила да је окривљени Алић обављао помоћне и споредне послове и да је њој конкретно помагао у мотању завоја. Сви ови искази осталих окривљених дати приликом изношења њихових одбрана се међусобно подударају и представљају једну логичну целину, посебно у контексту са осталим изведеним доказима и чињеницама везаним за окривљеног Алића. Ако се подсетимо да је окривљени Алић отишао као малолетник у ту јединицу, да није имао своју породицу, да је био без запослења, без било какве војне обуке, поставља се питање ко би онда таквом лицу дао било какво озбиљно задужење као што је на пример чување страже. Такође, испитани сведоци на главном претресу од 03. и 04. априла, а то су сведоци по предлогу тужилаштва, нико од њих није потврдио да је окривљени Алић урадио било коју од радњи које му се стављају оптужницом на терет. Напротив, многи га уопште нису ни познали и рекли су да га први пут у животу виде. Поставља се питање због чега би се онда окривљени Алић крио, односно бежао. Прво, окривљени Алић нема где да се крије и да бежи, друго, он и да хоће да се крије и да бежи нема материјална средства за тако нешто, а што је најважније ради се о тешком инвалиду. Па како би један тежак инвалид без било каквих материјалних средстава уопште и могао да се крије и да бежи? Због свега наведеног још једном предлажем и молим да му се укине притвор, а окривљени Алић је спреман да да обећање да неће напуштати боравиште, да ће се редовно одазивати на све позиве суда, а уколико суд сматра за неопходно, он ће се јављати суду или надлежној полицијској управи у месту пребивалишта. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

Бранилац окривљеног Алић Зорана предлаже да се према њеном брањенику укине притвор, сматра да више не стоје разлози за притвор и да се мера, да се обезбеђење присуства окривљеног може постићи блажом мером, забрана напуштања боравишта уз јављање одговарајућој полицијској станици, а све како је наведено аудио-техником и забележено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колегинице Живановић, Ви претпостављам исто. Изволите.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Мало је раскорак, обзиром да постоји решење о продужењу притвора, моја жалба на то решење. Но, ја нећу пропустити ову прилику да макар не поновим оно што је у жалби наведено, чекајући одговор по жалби. Просто и једноставно речено, законски разлози који су прописани у новом Закону о кривичном поступку за задржавање лица у притвору мислим да више не стоје у конкретном случају у односу на окривљеног Стојановић Зорана. Закон прописује кумулативно постојање одређених законских услова и за сада се на страни његовој стиче само један, а у овом другом који се односи на узнемиравање јавности, утицање на сведоке и утицање на несметано вођење овог кривичног поступка мислим да се не могу чак ни наслутити. Наравно, ниједног момента нећемо заборавити да је ово кривично дело које се мом брањенику ставља на терет под условом да га је извршио уколико то докажемо, вршено пре 20 година, да је мој брањеник 17 година са једном од жртава из овог предмета живео у ванбрачној заједници. У оптужници се наводи једна чувена, по мени мало вештачка и пренаглашена конструкција, из које она успева да побегне тек 2000. и неке године. Иако је овде суду сасвим јасно и гласно познато да је она у неколико наврата одлазила сама у своје место, ишла са окривљеним у своје место, ишла у посете код друге заштићене сведокиње, боравили сви заједно код њих, а они код њих, јер су међусобно рођаци, но, то је ствар коју ћемо још можда у току поступка и утврђивати. Значи, никакво узнемирење јавности овде не постоји нити могућност утицања на сведока, јер да је таква потреба уопште и постојала, за свих ових 17 година заједничког живота па она би се на неки начин и материјализовала. Такође, сматрам да боравак окривљеног у притвору од 06.11.2009. године, чини ми се, а сада смо већ дубоко загазили у 2012. годину, представља једну одређену репресивну меру у односу на њега. Он има брата који живи у Лозници са породицом, који је слабог материјалног стања, ја му судија већ пети или шести пут о празницима Божићима, Ускрсима и осталим стварима, уплаћујем по неку симболичну суму новаца на рачун у затвору, просто да би могао да себи купи неке најосновније ствари које су му потребне. Он је корисник социјалне помоћи био у Лозници, покушали смо да то остварима то право и надаље овде, али наравно док се налази у притвору то не може. Мислим да би било и правдено и људски и основано да једном човеку који је такав какав је, који је дао овде одбрану какву је дао, који нема законских разлога на својој страни у тој мери у којој је имао по претходно важећем закону. Сада просто да поштујемо један тај законски модалитет који нам је дат, треба омогућити да се брани са слободе, јер ово заиста представља један вид репресије. Ово више није мера обезбеђења присуства него казна нека коју трпи у овом периоду. Значи, мој предлог је у том смислу и мислим да он има могућности, а и ви законских могућности да његово присуство на одређене друге начине обезбедите како вам закон даје могућност, да имате могућност да му наложите да се јавља, он има стално то пребивалиште у Лозници и мислим да ће он то моћи и вама да потврди. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

Бранилац окривљеног Стојановић Зорана такође предлаже да се према њеном брањенику укине притвор. Сматра да више нема законских разлога за

задржавање окривљеног Стојановића у притвору и предлаже да се мера притвора замени блажом мером која је прописана ЗКП, а како је то све, снимљено аудио-техником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да видимо сада. Изволите Богдановићу, нешто сте хтели да. Богдановић Дамир. Кажите.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја бих само замолио. Ја сам раније добијао редовно транскрипте на кућну адресу, а од припремног рочишта па на овамо нисам, ако је могуће да и даље добијам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете молбу да напишете.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Значи не може овако усмено, мора молба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напишите молбу. Хоћете да сада тражите усмено да Вам се стално достављају транскрипти? Је ли то тражите?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, да. Онда не треба молба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може и овако. Ушло је у записник. Ако нема више никаквих процесних предлога, даћу реч заменику тужиоца. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Противим се предлогу за укидање притвора према Богдановић Сими, Стојановић Зорану и Алић Зорану. Сматрам да разлози за притвор према Богдановићу и Стојановићу стоје из тачке 4, а према Алић Зорану из тачке 1 и тачке 4, због којих притвор је и задњим решењем о продужењу притвора према овој тројци оптужених и продужен. Ближе не бих образлагао, јер сам пре овог решења о продужењу притвора рекао конкретне детаљне разлоге у вези са тим и при тим разлозима остајем и даље. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

Заменик тужиоца за ратне злочине се противи укидању притвора према наведеним окривљенима, сматра да и даље стоје разлози за притвор и разлози који су наведени последњим решењем о продужењу притвора, а и сам је својим поднеском образложио због чега сматра да и даље стоје разлози за притвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Направићемо кратку паузу. Ми ћемо да изађемо да не излазите сад сви. Веће ће да изађе па ћемо за једно 2 минута да се вратимо.

Настављено после кратке паузе.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈАЈУ СЕ предлози за укидање притвора према окривљенима Богдановић Сими, Стојановић Зорану и Алић Зорану, као неосновани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сматрамо да и даље стоје разлози за притвор, а како је то наведено последњим решењем КВ већа, а пре свега имајући у виду и чињеницу да

су истакнуте жалбе против наведеног решења, сад треба да о томе одлучи и Апелациони суд, па једноставно у том смислу смо одбили овако, јер сматрамо да још стоје разлози за притвор. Што се тиче тога,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес одложи.

Наредни се одређује за:

24, 25. и 26. април 2012. године у 09:30 часова,
судница број 2

За те дане предвиђено је испитивање заштићених сведока „Алфа”, „Бета” и „Гама”.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Судија, ја Вас љубазно молим да то не чините, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо велики проблем са судницима, имамо велики проблем са, Ви знате какве имају мере заштите.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: После подне је судија „Ловас”, завршне речи судија. Велике обавезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да радимо? Жао ми је колегинице Живановић, прихватили сте се тих обавеза и то су термини које смо успели да добијемо. Притворски је предмет и то су ти термини које можемо да вам понудимо. 24, 25. и 26. април у 09:30, судница број 2. Планирано је за 24. „Алфа”, за 25. „Бета” и за 26. „Гама”. Толико. Видимо се за неких двадесетак дана. Изволите Алићу.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Поштовани председниче већа, ја сам само хтео да Вас питам, не да коментаришем сад ово тачку 1 и то. У вези силикона мог, то јест протезе. Шта се дешава? Могу ли знати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли сте писали скоро?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ко ме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мени.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па ја колико знам надзорник Драган Јовановић да Вас је упутио, да је ступио с човеком у контакт за протезу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мене нико ништа није обавештавао.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Начелница Александра Јовановић каже да сте упућени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико ме ништа није обавештавао што се тога тиче. Само да завршим, Алићу питали сте ме. Треба шта? Хоћете шта? Да ме обавестите? Шта, да ли сам упућен са чим?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па мени је речено да сте Ви обавештени и да треба само да се договорите са тим човеком који ми је радио у вези ваљда исплате, како шта, не знам, тако ми је речено значи начелница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погрешно Вам је рекла начелница. Нисам обавештен. Никакав договор, никакав начелник, никакве исплате, ништа не знам. Ето толико. Видите у чему је проблем, нека ми се обрете, никакав проблем није. Све ћемо да учинимо што можемо. Ја сам обећао то и први пут кад сте поставили то питање и тако ће и бити. Будите сигурни све што могу да урадим ја ћу то урадити, али немам никакве информације у вези са тим. Видите о чему се ради, па пишите. Видећемо се, ето, за неких непуних двадесетак дана и можемо и тад да разговарамо о томе. У сваком случају смо завршили.

Довршено у 11:40 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА